

erkjendt, at der er Skrubelighed tilstede hos de danske Skibe, fordi nogle Skibe vilde søge over til Sverrig, men det er ingenlunde rigtigt. Jeg har blot anerkjendt, at der kan være Frygt tilstede hos enkelte Rhedere for, at deres Skibe ikke skulde kunne passere Revue for Skibsinspektørernes Undersøgelse. Man maa jo dog bestandig fastholde, som det gjentagne Gange er fremhævet i Betænkningen, at Inspektørens Skjøn over Skibets Sødygtighed er aldeles subjektivt. Hvad en Mand kan anse for et usødygtigt Skib, kan en anden Mand finde at være et fuldstændig sødygtigt Skib, og det er derfor ikke saa urimeligt, da det jo ikke er forbundet med nogensomhelst Extrabekostning eller større Mlempe for Skibene at søge Winterhavn i en svensk Havn, at antage, at de vilde søge derover fremfor at underkaste sig et Tilsyn herhjemme. Jeg tror nok, at der ofte gjør sig en noget embedsmandig Opfattelse gjældende, naar man tror, at alene det Faktum, at man er underkastet Tilsyn, er en aldeles ligegyldig Sag. Selv om man har den allerbedste Samvittighed af Verden, saa er det dog ikke behageligt at have en Politibetjent i Sælene paa sig til enhver Tid, og noget Lignende vilde jo være Tilfældet med Skibene, saasnart der ansattes Skibsinspektører, som kunde komme med deres Bemærkninger, de være nu mere eller mindre berettigede eller begrundede. Dette kan aldeles ikke være nogen Rheders behageligt, og allerede deri maa der søges en Grund til den Opposition, som er reist imod Loven fra Rhedernes Side, thi det er jo vitterligt, at den er reist fra Steder, hvor man ikke kan nære nogensomhelst Mistanke om, at det vil blive forsøgt at foretage Ting, som stride imod Lovens Aand. Med Hensyn til den Begravelse af Lovforslaget, som det ærede Medlem mente, at jeg havde antydnet, da skal jeg ikke negte, at jeg virkelig fremkom med en saadan Antydning; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det kun var en midlertidig Begravelse, en Begravelse, som skulde ophøre fra det Dieblig af, da den nye Lov om Undersøgelse af Skibe fremkom, som den høitærede Minister jo har antydnet vilde fremkomme, saa vidt jeg forstod ham, endog i en temmelig nær Fremtid, saa at den kunde overgives helst det samme Udvalg til Behandling.

Brasch: Naar den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Carstensen) talte om, at jeg havde brugt stærke Udtryk og varme Udtryk, saa veed jeg ikke, om det ærede Medlem stod tilbage for mig. Jeg tror, han har udtalt sig med en Styrke og en Varme, hvorved han vistnok overgaar mig. Det ærede Medlem har sagt, at jeg kun havde rettet en Appel, men havde ikke givet Grunde. Det, tror jeg, er en meget dristig Paastand, det er i Strid med de faktiske Forhold. Jeg har sagt, at jeg fandt det betænkeligt for os

at gaa i Spidsen for en saadan Ordning, som er foreslaaet her i Lovforslaget, og mente, at vi samtidig maatte have en tilsvarende Ordning i vore Nabolande, og først da kunde vi være tjente, med, at man hos os lovgav paa dette Omraade. Jeg har ingenstinde sagt, at det vilde være fuldstændig ødelæggende for Koffardifarten; men jeg har sagt, at det vilde skade den, og det er min fulde Overbevisning, at det vilde være skadende. Man agte nøje paa de Forhold, hvorunder Skibsfarten hos os, og jeg kan gjerne sige i andre Lande, befinder sig. De ere i Virkeligheden i den Grad vanskelige, at man maa tage varlig derpaa. Det ærede Medlem, som jeg her vender mig særlig til, har ganske vist ikke Mangel paa Indsigt i disse Forhold, men jeg tror dog ikke, at han har bevæget sig i den Grad praktisk i disse Forhold, som vi Andre. Det ærede Medlem kunde maaske derfor finde det forstaaeligt, at vor Opfattelse af disse Forhold kan være anderledes end hans, da han ser mere theoretisk derpaa end vi Andre.

Carstensen: Den ærede 5te Landsthingsmand for 9de Kreds (Brasch) har fuldstændig Ret i, at jeg har talt med samme Varme som han, men jeg tror rigtignok paa den anden Side, at min Varme gaar i en Retning, som — skjønt jeg slutter mig til dette Lovforslag — er mere korrekt, end den Varme, der ledede det ærede Medlem til at forlange, at vi skulde fuldstændig vise Forslaget fra os. Hvad angaar den theoretiske og praktiske Indsigt i Sagen, saa er det jo Noget, hvorom man kan dømmes, som man vil, her ere vi jo begge Part i Sagen. Jeg takker det ærede Medlem fra Kjøbenhavn for hans Bemærkninger. Han indbrømmede, at han i det Tilfælde, at vi ikke fik Loven om Undersøgelse af Skulphetter, vilde ønske en Begravelse, men derimod ikke, hvis vi fik den nævnte Lov. Heri ser jeg et Tegns paa, at vi ville komme til at arbejde sammen om Lovens Fremme, idet jeg i de Uttringer, der ere fremkomne fra den ærede Minister, skimter et Haab om, at vi endnu i denne Samling ville faae den anden Lov frem. Med Hensyn til Realitetsbemærkningerne af det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Harald Hansen), der gik ud paa, at der ikke er præteret Bevis for Nødvendigheden af en saadan Lov, da er det jo netop, som jeg igaar indbrømmede, den svage Side hos Kommissionen og ligeledes den svage Side hos alle dem, som ville gjøre Noget for at faae en Sikkring af Skibsfarten, at vi ikke kunne dokumentere, hvormange Skulphetter der findes Sted paa Grund af Usødygtighed. Hvor mange Skibe der forsvinde, hvormange der forlise, og hvor mange Mennekeliv der gaa tabte, det veed man dog, og alene deri ligger et Sandsynlighedsbevis, saavel som i de af mig paaviste Udtalelser, der ere fremkomne i Afsurancemøder og i offentlige Blade. Vil man nævne Antallet